

**Šiandien vienintelė metuose
diena, kai galime meluoti kiek tik
leidžia laki fantazija ir
nesulauksime jokių priekaištų.**

**Balandžio 1 d. minima Tarptautinė
juokų, pokštų ir melagių diena.**

**Taigi juokas – dalykas rimtas... juoktis
sveika... juokas prailgina gyvenimą... Ir
visų svarbiausia tą dieną, negalima joku būdu pykti.**

Išdaigų ir juoko diena nuo seno yra minima ne tik Lietuvoje, bet ir Europoje.
Seniau „melagio diena“ buvo siejama su kiekvieno žmogaus sėkmės tiems metams
būrimu.

Manyta, kad „jeigu tą dieną nieko neprigausi, tau bus nelaimingi metai“.
Todėl šiandien visi verčiasi per galvas stengdamiesi sukurpti kuo įtikinamesnį melą ir
taip šmaikščiai apmauti savo bičiulį ar giminaitį.
Juk taip norisi smagiai sušukti: „Aprilius!“

**Pokštaukit, meluokit ir linksminkitės visi, kas netingi.
Žinoma, jeigu juokai yra priimtini – juk visada smagiau
kažkam iškrėsti pokštą, o ne pačiam būti apgautam...**

**Būtina šios dienos sąlyga - negalima pykti ant to, kuris tave
apgavo.**

**SU JUOKO IR
POKŠTŲ
DIENA!**

Su juoko ir pokštų diena

Kelios idėjos šiandienai

J. AVYŽIUS „MELAGĖLIO PASAKĖLĖS“.

Einu per lauką — ant kelio tabokinė. Atidarau. Joje kita, tik didesnė. Atidarau tą didesnę. Joje vėl kita, tik dar didesnė. Atidarau tą dar didesnę, joje skrynina, pilna gražiausio šilko rietimų! Iškėliu vieną rietimą, švykšt aukštyn, tasai išsivyniojo ir pasidarė gražiausias takas iki pat debesų. Aš tuo taku kabarai kabarai aukštyn į dangų. Žiūriu — ogi ant debesų karvės ganosi. Prie upelio guli piemuo, pasidėjęs po galva botagą, ir žvaigždes skaičiuoja. — Meluoj!

Jei netiki, pats užlipk ir pamatysi.

Pavargau beeidamas, atsėdau ant kupsto. Ogi žiūriu — dvi skruzdės prie smilgos pririštos. Pasikinkiau abidvi j skiedrą ir važiuoju atsilošęs kaip ponas. Priešais atpupena ežys. Vos vos pajuda. Mat kojytė sužeista. Pavežk iki namų, prašo, įsiverčiau eželį j savo vežėčias, bildam toliau, net žemė dreba. Išgirdo vilkas. O buvo labai išalkęs ir mėgo arklieną. Kad puls iš krūmų! Kūliais persivertė per mano skruzdės, pokšt galva j pušį ir išsitiesė negyvas, įsiverčiau į vežimą — nulupsime kailį, bus eželiui su ežiene pasitiesti prie lovos. Dundam toliau, net tiltai braška. Per vieną tokį belekiant triokšt! Įlūžo, mūsų vežimas keberiokt j upę. Oi, oi, kas tada dėjosi...

— Oi, oi, melagis...

Jei netiki, pats pasikinkyk dvi skruzdės j skiedrą ir pamatysi.

Turiu tokį botagėlį. Pliauškinu eidamas, ir viskas virsta tuo, ko panoriu. Prie takelio kupstas, kur radau pririštas skruzdės. Drožiau per jį. Ogi gražiausia pilis bestovinti. Pasibalnojau vorą ir lapatai lapatai pro vartus j tą pilį. Pamatė sargybiniai, subėgo, kad apipuls iš visų pusių! Aš pliaukšt savo botagėliu. Voras beregint surezgė voratinklį, švykšt jį užpuolikams ant galvų, susėmiau visus kaip žuvis j tinklą, užsiverčiau ant pečių ir kilst pa- kilst, strykt pastrykt toliau. Prišuoliuojam prie durų. Užrakintos, devynios spynos pakabintos. Pliaukšt savo botagėliu per visas devynias. Atsidarė. O ten... Bet nebepasakosiu, nes vis tiek sakysi, meluoju. — Ne! Ne! Sakyk, kaip buvo toliau. Pavargo melagėlio botagėlis. Kitą kartą. Jeigu gražiai paprašysi, vėl papliauškėsiu, o jei barsies, vadinsi melagiu, j kampa pastatysiu, ir tiek jį tematysi.

Iš melagio pasakų šiaudų kūlys.

Melagis melavo, Per tiltą važiavo. Ratukai pakrypo — Melagis išvirto.

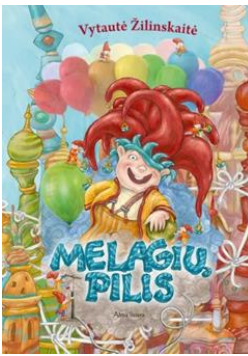

<https://www.vaikams.lt/pasakos/melagelio-pasakeles.html>

Mažųjų skaitiniai. – Kaunas, 1986. P.64

<http://www.bernardinai.lt/straipsnis/2012-11-09-mazuju-skaitiniai-j-avyziaus-melagelio-pasakeles/90135>

Melagių pilis / Vytautė Žilinskaitė. – 1968

**Kostas Kubilinskas.
Agė melagė.**

<https://www.lrt.lt/mediateka/irasas/102724018/vaidu-radijo-teatras-melagiu-pilis>

Nuorodą į pasakos original:

<https://www.epaveldas.lt/recordDescription/LNB/C1B0004212390>

<https://www.youtube.com/watch?v=KwuYk8lzYEY>

Vaizdo įrašas. Mamutėlės pasakėlės „Agė Melagė“

<https://www.youtube.com/watch?v=loPnKIvi35I>

Senoji animacija „Melagių pilis“ <https://www.youtube.com/watch?v=8PHJtRQgkI>

MIKĖ MELAGĖLIS

Viename sodžiuje gyveno ūkininkas su žmona ir turėjo sūnų Mikutį.

Guvus tai buvo bernaitis: padykęs ir pramaniūgas. Jis nuolat baidė paukštelius, vaikė šunelį ir katytę, gainiojo po kiemą vištas.

Kai Mikutis paūgėjo, tėtė liepė jam ganyti gyvulėlius.

Išgena būdavo Mikutis juos į pamiškę ir gano. O nuobodulys toks apima, kad nežino, ko griebtis. Šūkauja, dainuoja, šokinėja Mikutis, bet vis tiek nusibosta. Staiga Mikučiui šovė į galvą mintis pameluoti, apgauti kaimo žmones ir sukelti triukšmą.

Atsisuko bernaitis į kaimą ir pradėjo iš visų jėgų šaukti: „Vilkas užpuolė aveles! Vilkas užpuolė aveles!“

Išgirdo kaimo žmonės ir pasileido tekini į ganyklą mušti vilko. O -su jais ir Mikučio tėtė su mama.

Atbėgę pamatė besijuokiantį bernaitį, o vilko - nė kvapo. Išbarė jį ir nuėjo vėl prie darbų.

Po poros dienų tik strykt iš miško vilkas ir capt avele.

„Vilkas, vilkas!“ - sušuko išsigandęs Mikutis.

Bet kaime, nors girdėjo jo balsą, niekas neskubėjo pagalbon. Manė, kad ir šį kartą išdykauja.

Vilkas pagriebęs avele nusinešė į mišką.

Mikutis gavo „beržinės košės“ ir nuo to laiko liovėsi melavęs.

<https://www.vaikams.lt/pasakos/mike-melagelis.html>